

- la nova portada per un missatger enviat expresament.
- ELÉM Josep, creieu-me, deixeu les eines i feu via al Temple que la sort vos hi espera.
- MIQUEI Es un deure Josep, i no podeu sostreure-vos al prec del Sacerdot, més a més quan altres joves, que no reuneixen les vostres virtuts fan via a Jerusalem per tal d'obtenir l'honor d'ésser espós de Maria.
- ELÉM La vostra casa guardaré fins que torneu i si la sort vos favoreix deixarem la fusteria i en un palau habitarem esperant el gran Messies.
- JOSEP Infeliç, poc seny, cor de pedra, així profanes el nom del Déu que tant esperem?... Del Messies promés als nostres pares?

ESCENA VII

Els mateixos i Arod, jove del poble

- AROD (*Entra molt atrafegat*). Josep per vós hi ha una ordre.
- JOSEP (*Sorprés*). Per mi?... i de on ve?
- AROD Del Suprem dels Sacerdots, que com a fill de David, al Temple vos crida, per esbrinar qui serà del cel escollit per espós de Maria, la filla de Joaquim. Jo també tinc d'acudir-hi. Si voleu els dos irem junts, sense recel de cap mena.
- JOSEP (*Visiblement emocionat*). Déu del Cel, jo tinc d'ésser pretendent d'aquest lliri de Judà, d'aquesta magnòlia encisadora. Jo el pobre fuster de Nazaret sorprés amb tanta ventura? ¡Oh Jeová! l'esperança en Vós m'esperona i l'obediència m'anima, serà el que Vós volgueu en Vós confio. (*Va despollant-se del debantal de treball i entra dins uns moments*). Vinc tot seguit Arod, que el Senyor ens empari.
- MIQUEI M'admira la seva bondat, m'encanta llur senzillesa, solament aixó el prepara per a obtenir tal grandesa. Per mi seria una sort veure'l a tal punt enlalat, i crec ho fora amb justícia.
- ELÉM Tanta bondat voldrà dir tonteria, per això no ha sor-